

lutionair Grund, saa skabe vi noget aldeles vilkaarligt, Noget, som vi ikke ville kunne hævde ved Andet, end ved at sige, at i dette Dieblif have vi Understøttelse af Magterne, og ved denne Understøttelse kan det bestaae, saalænge denne varer, men, naar den ophører, saa vil det ogsaa falde. Nei! jeg troer at vi vedtage Noget med Ret og Billighed og som vi derfor kunne haabe, vil blive opretholdt af Magterne som Rettighedernes Opretholdere (Ja! Bravo! Formanden ringer.).

Indenrigsministeren: Det er en let Sag at tillægge en Mand Tanker og Ord, han ikke har ytret, og derpaa bygge en lang Række Betragtninger (Stærk Bevægelse.) Lad mig dog tale ud; bagefter kan man bekæmpe mig. Jeg har aldrig sagt, at det var min Mening, eller var Ret, at Augustenborgerne igjennem Prindsesse Wilhelmine, hvis hun overlevede Mandsstammen, skulde succedere; men jeg har begyndt med at sige, at man havde dulgt for sig selv de Farer, som laae i Kongeloven, og jeg har efterat have anført de Ord i Kongeloven, som kunne paaberaabes og virkelig ere blevne paaberaabte for denne Mening, sagt, at jeg kjendte meget vel de stærke Grunde for den anden Mening. Jeg viste, at det var de Statsretslærdes Mening her i Danmark, jeg sagde, at Regjeringen havde gjort den til sin, ved at lægge den til Grund (Hør!), og at Regjeringen havde gjort saameget mere Ret deri, som det var utvivlsomt, at Landgreviden for Diebliffet var nærmest berettiget. Efterat jeg har sagt det, hvad Ret har da den ærede Taler til at tillægge mig Ord og Tanker, som om jeg havde begaaet Forræderi mod mit Fædreland (Hør! Gysen.) Min Tale har været varm, fordi jeg troer at have Ret med Hensyn til den Fare i Fremtiden, hvorfor jeg advarede; om der var nogle Ord deri, der undslap mig og ikke passede vel til hiin Tankerække, saa er det Hele dog saa tydeligt, at denne Fortolkning er uberettiget (Hør!). Nei! da var dog den ærede 3die Folkethingsmand for Kjøbenhavn (S. C. Larsen) billigere; han fandt ikke i mine Ord den forfærdelige Synd, jeg skal have begaaet; han indrømmede, at der var Ord i Kongeloven, som vare utydelige, og at der var Tvivl,

og at Statsraadet havde forhandlet begge Fortolkninger, men var kommen til den Overbevisning i Henhold til tidligere Sætsretslærere, at de Argumenter, som kunne anføres for den ene Mening, vare afgjørende, og herefter vare saaledes alle Forhandlingerne sluttede; men dette bliver ligesuldt sandt, hvad jeg har sagt, at der ere Ord, som kunne paaberaabes derimod, og hvad der er det Færligste er, at, som Tilfældet foreligger, saa er der, naar engang Frederik den Tredies Mandsstamme uddør ikke blot ingen Sønner eller Sønnesøstre, men heller ingen Datterdøtre; derved ville dog alle de Grunde, hvorved man vil finde Meningen, komme til at staae mod Ordene: At den nærmeste Prindsesse af Blodet skal arve. Det var derfor, jeg advarede om, at der gives en saadan Fortolkning. Men naar man indrømmer, at en saadan Udlægning af Kongeloven finder Sted, naar denne Fortolkning er opstillet imod vor, og vel her har fundet Modsigelse, men andre Steder er paaberaabt, saa maa man ogsaa erkjende, at der er Fare for at vedligeholde den cognatistiske Arvesølge; det var min Tanke, og det vil ogsaa fremgaa af mit Foredrag, at det var den Advarsel, jeg vilde forelægge Rigsdagen. Den ærede Rigsdagsmand spøiede derhos til, at saa var der ogsaa andre Farer, saa var der agnatistiske Fordringer, der kunde gjøres gjældende; den ærede Rigsdagsmand har altsaa ogsaa henvist til Noget, som kunde paaberaabes fra det samme Fyrstehuses Side. Jeg skal dertil bemærke, at den ærede Rigsdagsmand har, saavidt jeg veed, netop videnskabeligt meget udførligt, meget bestemt søgt at begrunde, at disse agnatistiske Fordringer heller ikke ere gyldige. Men det, der netop er det store Fortrin ved Londonertractaten og ved Budskabet, det er netop, at alle disse Fordringer ville være affaarne for bestandigt ved Tractatens § 2 (Hør!); det er ogsaa denne § 2, der — saavidt jeg skønner — indeholder det vigtigste Argument imod den ærede 3die Kjøbenhavnske Rigsdagsmands (S. C. Larsen) Fortolkning af Londonertractaten; thi det forekommer mig, at naar man umiddelbart efterat have omtalt Prinds Christians Mandsstammes Uddøen henviser til Kongens